

visszatérítésével járó adómentességet – A nemzeti szabályozásnak az illetékes hatóságok általi téves értelmezése miatt jogalap nélkül megfizetett HÉA – Az általános közösségi jogelvek, köztük az adósemlégesség elvének alkalmazása – A fenti általános jogelvekre az adóalany általi hivatkozás lehetősége a tévesen beszedett összegek visszatérítése érdekében

Rendelkező rész

1) Amennyiben valamely tagállam a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 28. cikkének (2) bekezdése alapján – e rendelkezésnek az 1992. október 19-i 92/77/EGK tanácsi irányelv általi módosítása előtt és után egyaránt – a nemzeti jogszabályaiban bizonyos meghatározott termékértékesítések, illetve szolgáltatásnyújtások tekintetében fenntartotta az előzetesen felszámított adó visszatérítésével járó adómentességet, az ilyen termékértékesítéseket vagy szolgáltatásnyújtásokat végző gazdasági szereplő nem hivatkozhat semmilyen, a közösségi jog alapján közvetlenül érvényesíthető, ahhoz való jogra, hogy e termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások a nulla százalékos hozzáadottértékadó-kulcs alá tartozzanak.

2) Abban az esetben, ha valamely tagállam a 77/388 hatodik irányelv 28. cikkének (2) bekezdése alapján – e rendelkezésnek a 92/77 irányelv általi módosítása előtt és után egyaránt – a nemzeti jogszabályaiban bizonyos meghatározott termékértékesítések, illetve szolgáltatásnyújtások tekintetében fenntartotta az előzetesen felszámított adó visszatérítésével járó adómentességet, azonban a nemzeti jogszabályait tévesen értelmezte, aminek következtében a nemzeti jog értelmében az előzetesen felszámított adó visszatérítésével járó mentesség alá eső bizonyos termékértékesítéseket vagy szolgáltatásnyújtásokat az általános adókulcs alapján adóztatott, alkalmazni kell a közösségi jog általános elveit, ideértve az adósemlégesség elvét is, jogot biztosítva ezáltal az e termékértékesítéseket vagy szolgáltatásnyújtásokat végző gazdasági szereplő számára az e termékértékesítések, illetve szolgáltatásnyújtások után tévesen kivetett összegek visszaiigénylésére.

3) Noha az egyenlő bánásmód és az adósemlégesség elvét az alapügyben főszabály szerint alkalmazni kell, nem jelenti ezen elvek megsértését pusztán az a tény, hogy a visszatérítés megtagadását az érintett adóalany jogalap nélküli gazdagodásával indokolták. Ugyanakkor az adósemlégesség elvével ellentétes az, ha a jogalap nélküli gazdagodás fogalmára kizárólag a „payment tradershez” (azon adóalanyok, akik esetében az adott elszámolási időszakban beszedett áthárított adó meghaladja az előzetesen felszámított adót) hasonló adóalanyokkal szemben hivatkoznak, a „repayment tradershez” (azon adóalanyok, akik az előbbiekkal ellentétes helyzetben vannak) hasonló adóalanyokkal szemben azonban nem, amennyiben ezen adóalanyok hasonló árukat forgalmaztak. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak megvizsgálása, hogy az említett ügyben erről van-e szó. Ezenkívül az egyenlő bánásmód általános elvével – amelyet az adózás területén az olyan gazdasági szereplőket érintő hátrányos megkülönböztetések is sérthetnek, akik nincsenek szűkséggel versenyszerű helyzetben, más szempontokból mégis hasonló helyzetben vannak – ellentétes a „payment traders” és a „repayment traders” közötti, objektíve nem indokolt hátrányos megkülönböztetés.

4) A harmadik kérdésre adandó választ nem érinti, ha bizonyítást nyer, hogy nem érte pénzügyi veszteség vagy hátrány azt a gazdasági szereplőt, akivel szemben a jogalap nélkül beszedett hozzáadottérték-adó visszatérítését megtagadták.

5) A kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy az alapügyben alkalmazandó nemzeti jog időbeli hatályára vonatkozó szabályok alapján az egyenlőség elvének a jelen ítélet rendelkező részének 3. pontjában említett megsértéséből a múltba nézve levonja az esetleges következtetéseket, a közösségi jog és különösen az egyenlő bánásmód elve, valamint azon elv tiszteletben tartásával, amelynek értelmében e bíróságnak ügyelnie kell arra, hogy az általa elrendelt jogorvoslati intézkedések ne legyenek ellentétesek a közösségi joggal.

(¹) HL C 261., 2006.10.28.

A Bíróság (második tanács) 2008. április 3-i ítélete (a Rechtbank Amsterdam – Hollandia előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – K. D. Chuck kontra Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(C-331/06. sz. ügy) (¹)

(Öregségi biztosítás – Tagállami állampolgár munkavállaló – Társadalombiztosítási járulékok – Különböző időszakok – Különböző tagállamok – A biztosítási idők számítása – Nyugdíj folyósítás iránti kérelem – Harmadik államban lévő lakóhely)

(2008/C 128/12)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Rechtbank Amsterdam

Az alapeljárás felei

Felperes: K. D. Chuck

Alperes: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Rechtbank Amsterdam – A szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (HL L 149., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.) 48. cikkének értelmezése – Öregségi biztosítás – Olyan tagállami állampolgára biztosítási idejének kiszámítása, aki két másik tagállamban dolgozott – Lakóhely valamely harmadik államban a nyugdíjkorhatár elérésekor

Rendelkező rész

A szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendeletnek a 2004. március 31-i 631/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett változata 48. cikkének (2) bekezdése előírja azon tagállam illetékes intézménye számára, amelynek területén valamely tagállami állampolgár munkavállaló utoljára lakóhellyel rendelkezett, hogy ezen, az öregségi nyugdíj iránti kérelem benyújtásának idején harmadik államban lakóhellyel rendelkező munkavállaló öregségi nyugdíjának kiszámításához ugyanolyan feltételekkel vegye figyelembe az e munkavállaló által valamely másik tagállamban teljesített szolgálati időt, mintha e munkavállaló továbbra is az Európai Közösség területén rendelkezne lakóhellyel.

(¹) HL C 281., 2006.11.18.

A Bíróság (második tanács) 2008. április 3-i ítélete (az Oberlandesgericht Celle [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Dirk Rüffert, az Objekt und Bauregie GmbH & Co. KG csődvagyongazdálkodója minőségében eljárva kontra Land Niedersachsen

(C-346/06. sz. ügy) (¹)

(EK 49. cikk – Szolgáltatásnyújtás szabadsága – Korlátozások – 96/71/EK irányelv – A munkavállalók szolgáltatásnyújtás keretében történő kiküldetése – Építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásai – A munkavállalók szociális védelme)

(2008/C 128/13)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Oberlandesgericht Celle

Az alapeljárás felei

Felperes: Dirk Rüffert, az Objekt und Bauregie GmbH & Co. KG csődvagyongazdálkodója minőségében eljárva

Alperes: Land Niedersachsen

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Oberlandesgericht Celle – Az EK 49. cikk értelmezése – Olyan nemzeti szabályozás,

amely az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélésére vonatkozó eljárásban résztvevő vállalkozások számára arra vonatkozó kötelezettségvállalást ír elő, hogy a vállalkozások betartják, és az alvállalkozóikkal betarttatják a teljesítés helyén hatályos kollektív szerződésben előírt minimálbérre vonatkozó rendelkezéseket

Rendelkező rész

Az EK 49. cikkel összefüggésben értelmezett, a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 1996. december 16-i 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ellentét az alapügyben fennállóhoz hasonló helyzetben a valamely tagállami hatóság által elfogadott törvényi rendelkezés, amely az ajánlatkérő számára előírja, hogy az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződéseket csak olyan vállalkozásoknak ítélheti oda, amelyek az ajánlatkérő írásban kötelezettséget vállaltak arra, hogy munkavállalók számára az érintett munkák elvégzéséért legalább a teljesítés helyén kollektív szerződésben előírt munkabért megfizetik.

(¹) HL C 294., 2006.12.2.

A Bíróság (negyedik tanács) 2008. április 10-i ítélete (a Vergabekontrollsenat de Landes Wien – Ausztria előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ing. Aigner, Wasser–Wärme–Umwelt GmbH kontra Fernwärme Wien GmbH

(C-393/06. sz. ügy) (¹)

(Közbeszerzési szerződések – 2004/17/EK irányelv és 2004/18/EK irányelv – Részben a 2004/17/EK irányelv, részben pedig a 2004/18/EK irányelv hatálya alá tartozó tevékenységeket folytató ajánlatkérő – Közjogi intézmény – Ajánlatkérő szerv)

(2008/C 128/14)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Vergabekontrollsenat de Landes Wien – Ausztria

Az alapeljárás felei

Felperesek: Ing. Aigner, Wasser–Wärme–Umwelt GmbH

Alperesek: Fernwärme Wien GmbH